

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 12C/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200147
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1020200147.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členov senátu Mgr. Štefana Zelenáka a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: Občianske združenie na pomoc spotrebiteľom a ľuďom v núdzi, so sídlom: Cestice č. 118, 044 71 Cestice, IČO: 50 326 147, zastúp.: JUDr. Peter Reblán, advokát, so sídlom Cestice č. 118, 044 71 Cestice, proti žalovanému: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom: Žižkova 11, Bratislava 811 02, IČO: 36 854 140, v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou, doručenou súdu dňa 28.01.2020 domáhal, aby súd určil, že obchodná praktika žalovaného, ktorou táto pri uplatnení práva spotrebiteľa podľa § 18 ods. 2 zákona č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie v znení neskorších predpisov v zákonnej lehote, čo i len sčasti neumožní spotrebiteľovi bez poplatku, sankcie alebo bez náhrady nákladov zaplatiť predčasnú splátku úveru na bývanie vo výške nepresahujúcej 20% istiny úveru na bývanie, prípadne spotrebiteľa inak obmedzí pri jej zaplatení tým, že na tento účel použije alebo určí iný výpočtový základ, resp. sumu takejto predčasnej splátky vyčíslí z iného výpočtového základu, než z celkovej sumy istiny úveru na bývanie poskytnutej spotrebiteľovi, najmä ak takéto určenie alebo vyčíslenie vychádza zo „zostatku istiny úveru na bývanie, zostatku dlhu, zostatku úveru na bývanie, zostatku aktuálnej istiny úveru na bývanie“ alebo z obdobného výpočtového základu, ktorý je znížený o splátky istiny úveru na bývanie, je nekalou obchodnou praktikou, používanie ktorej sa zakazuje. Ďalej sa žalobca domáhal, aby súd určil, že je po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia súdu oprávnený v mene a na náklady žalovaného zabezpečiť zverejnenie rozsudku prostredníctvom servisu a webových portálov TASR ako originálnu textovú službu, a aby priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v podmienkach Slovenskej republiky boli spotrebiteľovi po implementovaní smernice EÚ 2014/17/EÚ v rámci vnútroštátnej právnej úpravy, týkajúcej sa možnosti predčasného splatenia úveru na bývanie pred lehotou jeho splatnosti (zákon č. 90/2016 Z.z.) priznané širšie, taxatívne a kogentne určené zákonné práva, a to nad rozsah predmetnej smernice, čo plne zodpovedá princípu ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Jedným z cieľov takto koncipovanej právnej úpravy bolo umožniť spotrebiteľovi aj splnenie povinnosti pred uplynutím lehoty dohodnutej v zmluve o úvere na bývanie. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 1, 2 zákona č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZÚB“) je spotrebiteľ oprávnený kedykoľvek počas trvania zmluvy o úvere na bývanie predmetný úver pred dohodnutou lehotou splatnosti úplne/ čiastočne splatiť, pričom je povinný uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia úveru na bývanie

do jeho splatenia a skutočné náklady priamo súvisiace so žiadosťou o predčasné splatenie, ktoré však nesmú presiahnuť 1% z predčasne splatenej sumy úveru na bývanie. V prípade, ak predčasné splatenie úveru nepresahuje výšku 20% istiny úveru na bývanie v lehote 1 mesiaca pred dňom výročia uzavretia zmluvy o úvere na bývanie, veriteľovi sa zakazuje od spotrebiteľa požadovať akýkoľvek poplatok, sankciu alebo náhradu nákladov. V súlade s uvedeným zákonným ustanovením má žalobca za to, že spotrebiteľ, pokiaľ bude disciplinované a pravidelne každý rok predčasne splácať úver na bývanie v maximálnej - zákonom mu kogentne garantovanej výške 20% istiny úveru, celý úverový vzťah so žalovaným (bankou) ex lege nebude môcť trvať dlhšie ako 5 rokov, pričom ak sa zohľadnia aj pravidelné mesačné splátky úveru, je možné s istotou tvrdiť, že úver na bývanie spotrebiteľ takto splatí za menej ako 5 rokov. Žalobca však poukazuje na skutočnosť, že žalovaný vedome používa nesprávny (nižší) výpočtový základ, ktorý je v rozpore s ustanovením § 18 ods. 2 ZÚB, čím na území SR poškodzuje práva spotrebiteľov v rozsahu a intenzite zasahujúcej do kolektívnych záujmov spotrebiteľov, čo je zároveň dôvodom na podanie predmetnej žaloby.

3. Žalobca má za to, že žalovaný z pozície sily ako veriteľ - dodávateľ, používa vo vzťahoch so spotrebiteľmi na určenie konkrétnej sumy, predstavujúcej predčasnú splátku úveru na bývanie, ktorá nepresahuje 20% istiny úveru namiesto zákonom jasne definovaného výpočtového základu, ktorým je „istina úveru na bývanie“, zákonu odporujúci výpočtový základ, ktorým je „zostatok istiny úveru na bývanie“, čím zneužíva svoje postavenie, poškodzuje práva a kolektívne záujmy spotrebiteľov, zvyhodňuje seba a vo vzťahu k spotrebiteľom používa nekalú obchodnú praktiku. Podľa žalobcu pojem „istina úveru na bývanie“ predstavuje celkovú výšku úveru na bývanie, ktorý bol spotrebiteľovi poskytnutý na základe zmluvy a je fixný, pevne daný, pričom postupným splácaním ho nie je možné objektívne ani z časti znížiť. Žalovaný však namiesto uvedeného legislatívneho pojmu používa nestály výpočtový základ, čím predlžuje úverový vzťah so spotrebiteľom a navyše ho robí neprehľadným a vopred nepredvídateľným. Žalobca zároveň poukázal na odpoveď Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) zo dňa 20.07.2018, poskytnutej žalobcovi na základe žiadosti, v zmysle ktorej NBS na základe systematického výkladu ustanovenia § 18 ods. 2 ZÚB uviedla, že slovné spojenie „istiny tohto úveru“ je nepochybným, keďže zákon používa rozdielne legislatívne pojmy „istina“ - celková suma požičaných peňazí a „zostatková istina“ - suma požičaných peňazí, znížená o splátku/splátky. Podľa žalobcu tak žalovaný vo svojich osobitných obchodných podmienkach upravujúcich oblasť poskytovania úverov na bývanie nereflektuje zákonnú úpravu, navyše si v nich vymedzil neurčité oprávnenie v prípade čiastočného splatenia úveru stanoviť spotrebiteľovi „minimálny zostatok“, pod ktorý nemôže pri mimoriadnej splátke klesnúť zostatok nesplatenej istiny, čo žalobca považuje za rozporné s ustanovením § 18 ods. 2 ZÚB, najmä pri zohľadnení uplatňovania nekalej obchodnej praktiky zo strany žalovaného. Žalovaný v osobitných obchodných podmienkach (čl. III ods. 2 písm. c) úmyselne do vzťahu so spotrebiteľom vnáša a aplikuje nekalé obchodné praktiky tým, že contra legem obmedzuje práva spotrebiteľa, keď mu neumožňuje vykonať mimoriadnu splátku úveru v maximálnej stanovenej výške a súčasne ho obmedzuje v možnosti podať žiadosť inak ako osobne, čím spotrebiteľa núti k tomu, aby sa fyzicky dostavil na pobočku žalovaného, v súvislosti s čím vznikajú spotrebiteľovi neúčelné náklady (napr. spoplatnenie podania žiadosti o mimoriadnu splátku). Žalobca má za to, že uplatňovaním práva spotrebiteľa osobne na pobočke žalovaného zároveň dochádza k ukrývaniu nekalej obchodnej praktiky žalovaného bezprostredným pôsobením pracovníka žalovaného na spotrebiteľa v snahe presvedčiť ho o správnosti nezákonného postupu. Navyše, žalovaný na svojej oficiálnej webovej stránke poskytuje spotrebiteľom nepravdivú a zákonu odporujúcu informáciu, keď uvádza, že „mimoriadne splátky môžete realizovať bez poplatku zo zákona raz ročne do 20% zostávajúcej istiny cez pobočku ČSOB“, čo je ale v zjavnom rozpore s ustanovením § 18 ods. 2 ZÚB. Predmetným konaním žalovaný podľa žalobcu porušuje svoje zákonné povinnosti už v rámci poskytovania všeobecných informácií pred uzatvorením zmluvy o úvere na bývanie (§ 5 ZÚB), nakoľko spotrebiteľovi poskytuje nesprávne a zákonu odporujúce informácie o základnej zákonom kogentne stanovenej možnosti spotrebiteľa splatiť úver na bývanie pred lehotou splatnosti podľa § 18 ods. 2 ZÚB bez akýchkoľvek poplatkov, sankcii či náhrad nákladov. Žalobca má za to, že niektoré z možností bezplatnej predčasnej úhrady vyžadujú, aby spotrebiteľ využíval od žalovaného ďalšie spoplatnené bankové služby priamo nesúvisiace s poskytnutím úveru na bývanie (napr. služba ČSOB SmartBanking), a teda sa tieto možnosti nevzťahujú na všetkých spotrebiteľov, ale iba na užšiu skupinu, využívajúcu tieto služby žalovaného mimo rámca ZÚB. Možnosti poskytované žalovaným nad rámec kogentných zákonných ustanovení spotrebiteľom neodstraňujú porušenie práv spotrebiteľov, ku ktorému dochádza zo strany žalovaného práve porušením kogentných ustanovení právnych predpisov.

4. Žalobca taktiež uviedol, že v prípade jednostrannej zmeny zákonom kogentne garantovaného výpočtového základu pre uplatnenie práva spotrebiteľa podľa § 18 ods. 2 ZÚB zo strany žalovaného, následkom ktorého je predlžovanie úverového vzťahu určením nesprávneho výpočtového základu v rozpore so zákonom, žalovaný profituje na škodu spotrebiteľa za každého skutkového stavu minimálne na úrokoch z poskytnutého a doposiaľ nesplateného úveru na bývanie. Obvykle platí, že čím dlhšie trvá splácanie úveru, tým celkovo vyššiu sumu v konečnom výsledku tvoria zaplatené úroky. Ak ale žalovaný zabráni spotrebiteľovi predčasne, bez poplatku, sankcie alebo náhrady nákladov splatiť až 20% istiny úveru na bývanie ročne a základ, z ktorého sa následne vypočítavajú úroky, sa nezmenší až tak, ako sa postupom lege artis mal, preto sa budú aj naďalej a po výrazne dlhšiu dobu počítať úroky v prospech žalovaného z vyššieho výpočtového základu (nesplatenej sumy istiny úveru) a žalovaný získa na úrokoch viac, ako by po spravnosti mal, keby postupoval v súlade so zákonom - žalobca zároveň zdôrazňuje, že je nezanedbateľný ani samotný úrok predstavujúci cenu požičaných peňazí. Žalobca v súvislosti s uplatňovaním predmetnej nekalej obchodnej praktiky taktiež poukázal na to, že v zmysle zákonnej úpravy je možné spájať produkty, t.j. ponúkať úver alebo uzatvoriť zmluvu o úvere na bývanie spolu s inými finančnými produktmi (službami), pričom zmluva o úvere na bývanie musí byť spotrebiteľovi k dispozícii aj samostatne, avšak nie za rovnakých podmienok ak s doplnkovými službami. Žalovaný reálne spájanie služieb využíva, keď ponúka spotrebiteľovi zvýhodnenú úrokovú sadzbu, ak spotrebiteľ uzatvorí prostredníctvom žalovaného minimálne poistenie bývania a poistenie úveru na bývanie. Tým však, že žalovaný určuje ako výpočtový základ pre výpočet výšky predčasnej splátky „zostatok istiny úveru na bývanie“, predlžuje nielen hlavný - úverový vzťah so spotrebiteľom, ale zároveň aj vedľajšie, doplnkové vzťahy (pričom tie nie sú spotrebiteľovi poskytované zadarmo), čím prehĺbuje a upevňuje účinok nekalej obchodnej praktiky žalovaného v oblasti úverov na bývanie. Ak teda spotrebiteľ dojednáva so žalovaným aj doplnkové služby k zmluve o úvere na bývanie, spolieha sa na to, že budú trvať len počas doby stanovenej zákonom (počas trvania úverového vzťahu). Žalobca má za to, že žalovaný fixovaním spotrebiteľa aj v doplnkových službách obmedzuje jeho voľnosť na finančnom trhu. S poukazom na znenie smernice EP a Rady 2005/29/ES zároveň žalobca dodal, že žalovaný uplatňovaním nekalej obchodnej praktiky v podobe určenia nesprávneho a zákonom odporujúceho výpočtového základu pre uplatnenie ustanovenia § 18 ods. 2 ZÚB nezákonne poškodzuje a trestá spotrebiteľa za riadne splácanie úveru na bývanie, súčasne ho v úverovom vzťahu fixuje dlhšiu dobu, než smie a seba protiprávne zvýhodňuje, s čím je spojený aj vyšší prospech, ktorý z uvedenej nekalej obchodnej praktiky žalovaný má. Žalobca má za to, že týmto postupom žalobca neumožňuje spotrebiteľovi podľa skutočného stavu relevantne porovnať ponuku žalovaného s obdobnými ponukami iných veriteľov na trhu s úvermi na bývanie a bráni im tak vybrať si najlepšiu ponuku na uspokojenie ich subjektívnych potrieb, čo je v rozpore so účelom smernice 2014/17/EÚ a zároveň je tým narušená hospodárska súťaž. Navyše tým, že žalovaný opomína poskytnúť spotrebiteľovi podstatnú informáciu pre to, aby urobil kvalifikované rozhodnutie o obchodnej transakcii, je spotrebiteľ uvádzaný do omylu spôsobilého privodiť, že spotrebiteľ by inak takéto rozhodnutie o obchodnej transakcii neurobil.

5. Žalovaný sa k predmetnej žalobe vyjadril podaním, doručeným súdu dňa 25.03.2020, v ktorom uviedol, že žalobou uplatnený nárok považuje za neopodstatnený, účelový, nepreukázaný a v celom rozsahu ho neuznáva. K žalobcom namietanému pojmosloviu poukázal na skutočnosť, že v praxi môže ustanovenie § 18 ods. 2 ZÚB spôsobiť výkladové problémy, avšak pri predčasnom splatení úveru na bývanie žalovaná strana sporu plne rešpektuje znenie zákona aj smernice 2014/17/EÚ, dokonca nad rámec umožňuje splácanie úveru prostredníctvom služby SmartBanking. Podľa žalovaného je obligatórnou náležitosťou zmluvy o úvere na bývanie v zmysle § 13 ods. 4 písm. f) ZÚB určenie celkovej výšky a konkrétnej meny úveru na bývanie a podmienky upravujúce jeho čerpanie, pričom sa bežne ako synonymá používajú aj pojmy ako „poskytnutý úver“, „čerpaný úver“, prípadne „limit úveru“. Nakoľko sa v spoločnosti používajú pojmy „úver“ a „dlh“ vo význame zodpovedajúceho zostatku úveru v určitom čase, bez toho, aby muselo byť výslovne vyjadrené, že sa jedná o zostatok úveru, žalovaný má za to, že v prípade, ak spotrebiteľ uvažuje po určitom období splácania úveru o výške úveru, pôjde o úver, ktorý mu zostal a ktorý musí splatiť (t.j. zostatok úveru alebo aktuálny zostatok úveru). Rovnako obligatórnou náležitosťou zmluvy o úvere je podľa § 13 ods. 4 písm. m) ZÚB aj určenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom po vyčerpaní úveru je spotrebiteľ povinný splácať úver vo väčšine prípadov formou anuitných splátok, ktoré predstavujú pravidelnú splátku úveru v rovnakej výške počas dohodnutej doby a obsahujú čiastku určenú pre vrátenie (postupné splácanie) istiny úveru a čiastku pre zaplatenie úroku. Žalovaný dáva do pozornosti, že smernica 2014/17/EÚ pri výpočte náležitostí zmluvy o úvere vôbec pojem „istina“ nepoužíva, tento uvádza najmä v časti o formulári ESIS. S ohľadom na znenie § 18 ods. 1 ZÚB je evidentné, že spotrebiteľ, ktorý je oprávnený splatiť úver na bývanie kedykoľvek,

bude splácať aktuálnu výšku úveru existujúcu ku dňu splácania, t.j. zostatok úveru. V prípade možnosti úplného splatenia úveru na bývanie síce nie je v zákone výslovne uvedené, že spotrebiteľ spláca len aktuálny zostatok, ale je logické a nesporné, že spotrebiteľ spláca len v momente splácania existujúcu výšku úveru bez toho, aby to bolo v ZÚB, príp. smernici 2014/17/EÚ uvedené. Obdobne to platí aj pri ustanovení § 18 ods. 2 ZÚB, v ktorom je určené percento, základ a aj časový moment, ku ktorému sa základ určuje.

6. Na margo žalobcom uvádzanej nekalej obchodnej praktiky má žalovaný za to, že táto nebola nijakým spôsobom v žalobe konkretizovaná a nie je ani zrejmé, na základe akého ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov sa jej podľa žalobcu žalovaný dopúšťa, preto považuje predmetné tvrdenie za účelové a nepreskúmateľné. Žalovaný postupuje pri úverových produktoch v súlade s platnou legislatívou, koná v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti a nedopúšťa sa žiadneho konania, ktoré podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa. Žalovaný umožňuje svojim klientom predčasne splatiť 20% istiny úveru existujúceho v lehote mesiac pred výročím zmluvy, klienti sú o tejto možnosti riadne informovaní a konanie žalovaného je plne transparentné a predvídateľné. Podľa žalovaného nemá byť účelom ochrany spotrebiteľa samoúčelná ochrana pre ochranu presahujúca spravodlivý rámec, ktorý je možné od veriteľa požadovať, nakoľko v rámci „ochrany spotrebiteľa, resp. ochrany slabšej strany“ dochádza k zbytočnému zaťažovaniu súdov agendou, ktorá by nimi riešená byť nemusela. Žalobca v žalobe opakovane zjavne účelovo a vedome klamlivo tvrdí, že konaním žalovaného dochádza k porušovaniu ochrany spotrebiteľa, resp. nesprávne vykladá ustanovenie čl. 25 smernice 2014/17/EÚ, ktoré prezentuje výlučne ako ochranu spotrebiteľa, avšak opomína, že sa jedná aj o ochranu veriteľa, nakoľko členské štáty môžu ustanoviť, že predčasné splatenie úveru na bývanie podlieha určitým podmienkam, a to z dôvodu, aby nedochádzalo k neregulovanému predčasnému splácaniu zasahujúcemu do ekonomickej stability peňažných ústavov. V prípade minimálneho zostatku, pod ktorý pri čiastočnom splatení úveru nemôže pri mimoriadnej splátke klesnúť zostatok nesplatenej istiny a v prípade potreby (s ohľadom na generovanie plánu splátok) upraviť dobu splatnosti úveru žalovaný uvádza, že každý logicky uvažujúci spotrebiteľ chápe, že ak je zostávajúca doba trvania zmluvy o úvere (splatnosť úveru) po zrealizovaní mimoriadnej splátky napr. ešte 15 rokov, pričom zostatok úveru by príkladmo klesol na sumu 450,- Eur, nie je účelné, aby bola takáto nízka suma splácaná anuitne týchto 15 rokov. Žalovaný so svojimi klientami po mimoriadnej splátke komunikuje a hľadá pre nich vyhovujúce riešenie. Žalovaný zdôrazňuje, že za podanie žiadosti o predčasné splatenie úveru žiadny poplatok nevyberá a žalobcom tvrdený opak sa spolu s tvrdením, že odopiera klientom pri predčasnom splatení konať na základe zastúpenia, nezakladá na pravde. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca neuviedol a nepreukázal žiadne relevantné dôvody zakladajúce opodstatnenosť žaloby, teda neuniesol dôkazné bremeno, žalovaný súdu prvej inštancie navrhuje, aby žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

7. Žalobca vo vyjadrení, doručenom dňa 25.04.2020 poukázal na to, že skutočnosť, že žalovaný pri uplatnení ustanovenia § 18 ods. 2 ZÚB pri určení výšky ex lege nespokatňovanej predčasnej splátky úveru na bývanie, nepresahujúcej 20% istiny úveru vychádza z výpočtového základu, ktorým je istina úveru na bývanie znížená o jej jednotlivé splátky, je v konaní nesporná a nie je potrebné ju dokazovať. Žalobca sa domnieva, že je nevyhnutné, aby súd prvej inštancie poskytol výklad uvedeného zákonného ustanovenia v tom, či in abstracto výpočtovým základom pri aplikácii ustanovenia § 18 ods. 2 ZÚB je de lege lata pôvodná, fixná istina úveru neznížená o jednotlivé splátky, ako tvrdí žalobca, alebo sa jedná o variabilný a v čase sa meniaci zostatok istiny úveru, ktorý je znižovaný o splátky tak, ako tvrdí žalovaný. Žalobca poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v oblasti ochrany spotrebiteľa, kde princíp „právo patrí bdelym“ v spotrebiteľských veciach môže v konkrétnych súvislostiach ustupovať dôležitejšiemu princípu ochrany práv spotrebiteľa, pričom uplatnenie princípu „neznaosť zákona neospravedlňuje“ v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu, nakoľko tento v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana spotrebiteľa. Žalobca má za to, že žalovaný de facto uznáva, že u neho existuje určitý problém s výkladom ustanovenia § 18 ods. 2 ZÚB, avšak obranu žalovaného nepovažuje za dôvodnú ani správnu. ZÚB bol v rámci legislatívneho procesu s konečnou platnosťou schválený dňa 09.12.2015, pričom pre predmetné konanie podstatné ustanovenie § 18 ods. 2 ZÚB nadobudlo účinnosť dňa 21.03.2016, čím sa stalo záväzným pre všetkých, vrátane žalovaného, ktorý bol od uvedeného dátumu povinný sa predmetným ustanovením riadiť. Keďže žalovaný je bankou, nie je možné uznať jeho argumentáciu, týkajúcu sa možných výkladových problémov pri aplikovaní ustanovenia § 18 ods. 2 ZÚB, navyše, toto si žalovaný vykladá účelovo vo svoji

vlastný prospech na škodu spotrebiteľa. Žalobca preto odmieta predmetné tvrdenie aj s poukazom na odpoveď NBS, ktorú pripojil ako listinu k žalobe.

8. K žalovaným uvedenej úvahe o používaní pojmu „istina“ má žalobca za to, že sa jedná o číru špekuláciu, ktorá sa nezakladá na žiadnych reálnych faktoch, je nepreukázaná, nesprávna a nepravdivá, následkom čoho žalobca uvedené tvrdenia v celom rozsahu popiera. Žalobca zdôrazňuje, že obsah pojmu „istina“ je nutné vykladať z pohľadu právneho, nakoľko sa predmetné konanie týka výkladu zákona a výklad predmetného pojmu poskytovaného žalovaným je zjavne tendenčný, účelový a ignorujúci legislatívny text. Vo vzťahu k žalovaným tvrdenej skutočnosti, že obchodná praktika môže byť nekalou len v prípade, ak sa jedná o výrobok - t. j. hnutelnú vec, žalobca poukázal na účelový výber argumentov zo strany žalovaného (tzv. cherry picking) a dodal, že aj keby mal žalovaný v teoretickej rovine pravdu a nekalou by mala byť len obchodná praktika, ktorá sa týka výrobku, nie služby, právna ochrana spotrebiteľa na území Slovenskej republiky by sa stala iluzórnou a zároveň by dochádzalo k hrubému porušovaniu záväzkov Slovenskej republiky, vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, týkajúcich sa *acquis communautaire*. Žalobca taktiež poukázal na to, že žalovaný v rozpore so zmyslom zákona vykladá predmetné zákonné ustanovenie (§ 18 ods. 2 ZÚB) na ujmu spotrebiteľa a očividne nemieni od svojho konania upustiť. Žalobca má za to, že uvedenou žalobou sleduje vyšší spoločensky prospešný účel a háji v podstate aj verejný záujem. Žalovaný vo svojom vyjadrení nepoprel používanie napadnutej obchodnej praktiky a zároveň priznáva, že s výkladom ustanovenia § 18 ods. 2 ZÚB má reálny problém, preto žalobca má naďalej za to, že žaloba je dôvodná a je potrebné jej vyhovieť.

9. Žalovaný vo vyjadrení, doručenom súdu dňa 04.06.2020 uviedol, že aj pred prijatím ZÚB umožňoval svojim klientom každoročne splatiť 20% istiny úveru bez poplatku, taktiež poskytoval (a naďalej poskytuje) možnosť bezplatného splácania úveru 1-krát za 31 dní do výšky 1,5% zo zostatku istiny za podmienok uvedených v obchodných podmienkach pre poskytovanie úverov na bývanie, a to minimálne v sume 50,- Eur, pričom túto minimálnu sumu znížil z pôvodných 200,- Eur, aby reálne umožnil väčšiemu počtu klientov splácať poskytnutý úver nad rámec stanovený zákonom. Z uvedeného konania žalovaného je tak zrejmé, že nemal záujem brániť, resp. znemožňovať klientom predčasné splatenie úveru. Nakoľko žalovaný pristúpil od 01.06.2020 k aplikácii ustanovenia § 18 ods. 2 ZÚB v súlade so stanoviskom NBS, s poukazom na uvedenú skutočnosť považuje žalobu za nedôvodnú.

10. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním, doručeným dňa 17.07.2020, v ktorom uviedol, že s poukazom na znenie čl. III bod 2, písm. c) nových obchodných podmienok, platných od 01.06.2020 nevyplýva, že by žalovaný zmenil svoju aplikačnú prax, pretože podľa predmetného textu umožňuje spotrebiteľovi „bezplatné“ predčasné splatenie úveru na bývanie do výšky 20% istiny, kedy ale nie je jasné, ako uvedený pojem žalovaný reálne vykladá a uplatňuje. Z pôvodného textu totiž žalovaný vymazal slovné spojenie „zo zostatku“, čo podľa žalobcu znamená len čisto formálnu zmenu v dokumentoch. Táto však podľa žalobcu nijak nepreukazuje, že žalovaný reálne zmenil svoju aplikačnú prax v rámci ustanovenia § 18 ods. 2 ZÚB. Žalobca má za to, že aktuálna úprava nových obchodných podmienok žalovaného je výrazne problematickejšia, do vzťahu so spotrebiteľom je vnesená výrazná neistota v tom, ako a z čoho presne žalovaný určuje „istinu“ a ako tento pojem vykladá. Žalobca vníma postup žalovaného ako súčasť jeho taktiky, ide len o účelové a formálne zastretie reality vo vzťahoch so spotrebiteľmi. Žalovaný týmto úkonom len maskuje svoju nekalú obchodnú prax tým, že ju pre spotrebiteľa robí ťažšie čitateľnou tak, že sa k nej už od 01.06.2020 nehlási *expressis verbis*, ale len mlčky svojou aplikačnou praxou tým, že ju uplatňuje aj naďalej. Tým, že žalovaný je bankou, musí byť schopný kedykoľvek identifikovať takéto platby. Žalobca má za to, že uplatňovanie žalovanej nekalej praktiky do 01.06.2020 je nesporné, nie je potrebné dokazovanie a žalobca naďalej zotrváva na svojej žalobe.

11. Súd prvej inštancie pre úplnosť uvádza, že v priebehu konania vo veci samej podal žalobca dňa 07.09.2020 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby súd prvej inštancie uložil žalovanej strane sporu zdržať sa používania a uplatňovania obchodnej praktiky definovanej identicky so znením žalobného návrhu (viď ods. 1 odôvodnenia), o ktorom rozhodol uznesením č. k. 12C/1/2020-166 zo dňa 12.10.2020 tak, že ho zamietol. Predmetné uznesenie bolo následne napadnuté žalujúcou stranou sporu odvolaním, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4Co/2/2020-206 zo dňa 21.01.2021, právoplatným dňa 03.02.2021, ktorým napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave potvrdil.

12. Elektronickým podaním zo dňa 09.11.2020 do predmetného konania z vlastného podnetu v zmysle § 82 C.s.p. vstúpila právnická osoba EuroSpotrebiteľ, so sídlom Sládkovičova 1222/73, 02 04 Kysucké Nové Mesto, IČO: 51 428 148, pričom žalujúca strana sporu vo vyjadrení zo dňa 23.12.2020 uviedla, že so vstupom uvedenej právnickej osoby do konania ako intervenienta nesúhlasí, nakoľko naň neexistuje žiadny reálny ani právny dôvod. Krajský súd v Bratislave následne uznesením č. k. 12C/1/2020-2019 zo dňa 04.05.2021, právoplatným dňa 27.05.2021 vstup menovanej právnickej osoby do predmetného konania titulom nepreukázania existencie jej právneho záujmu na výsledku sporu nepripustil.

13. V rámci konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach sa jedná výlučne o právne posúdenie veci a je len na rozhodnutí súdu, či nariadi vo veci pojednávanie, prípadne dospeje k záveru, že ho nariaďovať nie je potrebné. Pojednávanie predstavuje tú časť civilného súdneho poriadku, na ktorej sa vykonáva dokazovanie, ktoré je kognitívnym procesom získavania predovšetkým skutkových informácií pre právne posúdenie vecí. V konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach však spravidla skutkové informácie o okolnostiach konkrétnych prípadov nie sú vo vzťahu k právnomu posúdeniu veci natoľko relevantné, aby bolo pojednávanie vo veci nariadené.

14. S poukazom na vyššie uvedené Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a kauzálny príslušný na konanie v sporoch z abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach v zmysle § 12 v spojení s § 31 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“) v posudzovanej právnej veci dospel k záveru, že nie je potrebné vykonať a obstaráť dôkazy podľa § 303 ods. 2 C.s.p., a vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 304 C.s.p.). Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 C.s.p. oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave dňa 13.09.2021 (t.j. v zákonnej lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením).

15. Podľa § 301 C.s.p. konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach je konanie, v ktorom súd skúma neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch, súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou a nekalé obchodné praktiky nezávisle od okolností konkrétneho prípadu.

16. Podľa § 302 C.s.p. žalobu podľa § 301 môže proti dodávateľovi podať iba právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa a orgán dohľadu podľa osobitného predpisu.

17. Podľa § 303 C.s.p. na konanie sa primerane použijú všeobecné ustanovenia o konaní, ak ďalej nie je ustanovené inak. Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré neboli navrhnuté, ak je to nevyhnutné na rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania sa nepoužijú.

18. Podľa § 305 ods. 1 C.s.p. súd vo veci samej rozhoduje rozsudkom. Ak žalobe vyhovie, vo výroku určí neprijateľnosť zmluvnej podmienky a znenie tejto zmluvnej podmienky výslovne uvedie alebo vo výroku určí, že obchodná praktika je nekalá; inak žalobu zamietne.

19. Podľa § 305 ods. 2 C.s.p., ak súd právoplatne určí neprijateľnosť zmluvnej podmienky alebo určí, že obchodná praktika je nekalá, žalobca je oprávnený vhodnou formou zabezpečiť zverejnenie tohto rozsudku.

20. Podľa § 305 ods. 3 C.s.p., ak súd určí neprijateľnosť zmluvnej podmienky alebo určí, že obchodná praktika je nekalá, zakáže žalovanému používať túto zmluvnú podmienku alebo zmluvnú podmienku s rovnakým významom vo všetkých spotrebiteľských zmluvách alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou alebo žalovanému zakáže používať nekalú obchodnú praktiku.

21. Podľa § 306 C.s.p. výrok právoplatného rozsudku podľa § 305 je záväzný pre každého.

22. Konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach je novým typom konania, v ktorom svedčí osobitná procesná legitímácia špecifickým subjektom (§ 302 C.s.p.). Súd prvej inštancie preto prioritne skúmal splnenie podmienky žalobnej legitímácie a mal za preukázané, že žalobca disponuje procesnou legitímáciou na uplatnenie žaloby, nakoľko sa jedná o právnickú osobu zriadenú na ochranu spotrebiteľa (zapísanú v evidencii občianskych združení MV SR pod reg. číslo VVS/1-900/90-48724). Žaloba môže

smerovať len proti dodávateľovi. Žalovaným v danej veci je právnická osoba, predmetom činnosti ktorej je okrem iného aj poskytovanie úverov (výpis z OR SR, oddiel: Sa, vložka č: 4314/B), čím je s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 písm. a) ZÚB v spojení s § 52 ods. 3 OZ daná jeho pasívna legitímácia.

23. Žalobca sa predmetnou žalobou domáhal určenia neprijateľnosti konkrétnej obchodnej praktiky žalovaného, v zmysle ktorej - s odkazom na čl. III ods. 2 písm. c) Obchodných podmienok žalovaného pre poskytovanie úverov na bývanie, účinných od 01.02.2020 (pôvodne v znení od 01.03.2019) - žalovaný pre výpočet výšky predčasnej splátky úveru v rozpore s ustanovením § 18 ods. 2 ZÚB používa ako výpočtový základ „zostatok istiny úveru na bývanie“. Táto obchodná praktika podľa žalobcu zvyhodňuje žalovaného na úkor spotrebiteľa, pretože jednostranne contra legem mení zákonom garantovaný výpočtový základ pre uplatnenie jeho práva na predčasné splatenie úveru, čo je aj s poukazom na stanovisko Národnej banky Slovenska ako orgánu dohľadu a nadnárodnú úpravu ochrany spotrebiteľa nekalou obchodnou praktikou, ktorej používanie sa zakazuje.

24. Z obsahu čl. III ods. 2 písm. c) Obchodných podmienok žalovaného pre poskytovanie úverov na bývanie, účinných od 01.02.2020 mal súd za preukázané, že dlžník má právo predčasne splatiť úver bezplatne do výšky 20% zo zostatku istiny v lehote jedného mesiaca pred dňom výročia uzavretia zmluvy. Termín mimoriadnej splátky musí byť totožný s dátumom splátky - dňom splatnosti úveru. Žiadosť o mimoriadnu splátku musí byť podaná najneskôr 3 pracovné dni pred dňom termínu mimoriadnej splátky na základe písomnej žiadosti dlžníka podanej na predpísanom tlačíve osobne v pobočke banky. Dlžník má právo uhradiť mimoriadnu splátku bez poplatku iba v prípade, že je úver už splácaný, t.j. už bola realizovaná aspoň jedna splátka úveru, najskôr však v kalendárnom roku nasledujúcom po roku, v ktorom bolo realizované prvé čerpanie úveru. Možnosť úhrady mimoriadnej splátky bez poplatku sa nevzťahuje na úver s pohľadávkou po lehote splatnosti ani na úver s odkladom splátok.

25. V priebehu konania došlo zo strany žalovaného k zmene cit. ustanovenia Obchodných podmienok žalovaného pre poskytovanie úverov na bývanie tak, že od 01.06.2020 má dlžník právo predčasne splatiť úver bezplatne do výšky 20% istiny v lehote jedného mesiaca pred dňom výročia uzavretia zmluvy. Termín mimoriadnej splátky musí byť totožný s dátumom splátky - dňom splatnosti úveru. Žiadosť o mimoriadnu splátku musí byť podaná najneskôr 3 pracovné dni pred dňom termínu mimoriadnej splátky na základe písomnej žiadosti dlžníka podanej na predpísanom tlačíve osobne v pobočke banky. Dlžník má právo uhradiť mimoriadnu splátku bez poplatku iba v prípade, že je úver už splácaný, t.j. už bola realizovaná aspoň jedna splátka úveru, najskôr však v kalendárnom roku nasledujúcom po roku, v ktorom bolo realizované prvé čerpanie úveru. Možnosť úhrady mimoriadnej splátky bez poplatku sa nevzťahuje na úver s pohľadávkou po lehote splatnosti ani na úver s odkladom splátok.

26. Žalobca napriek uvedenej skutočnosti naďalej zotrval na žalobe a žiadal, aby bola žalovaná obchodná praktika určená za nekalú, jej používanie bolo zakázané a žalobca bol oprávnený na zverejnenie meritórneho právoplatného rozhodnutia súdu prvej inštancie prostredníctvom TA SR a bol mu priznaný nárok na náhradu trov konania.

27. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

28. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

29. Podľa § 7 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZI/2007/250/20200721>> a agresívna obchodná praktika podľa § 9 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZI/2007/250/20200721>>. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZI/2007/250/20200721>>.

30. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k

a) existencii produktu alebo k povahe produktu,

b) hlavným znakom produktu, ako sú jeho dostupnosť, výhody, riziká, vyhotovenie, zloženie, príslušenstvo, servis zákazníkov po predaji produktu a vybavovanie reklamácie, výrobný postup a dátum výroby alebo dodávky, spôsob dodania, účel použitia, možnosti využitia, množstvo, špecifikácia, jeho zemepisný alebo obchodný pôvod alebo očakávané výsledky použitia, alebo výsledky a podstatné ukazovatele skúšok alebo kontrol vykonaných na produkte,

c) rozsahu záväzkov predávajúceho, motívom pre obchodnú praktiku a k charakteru procesu predaja, akékoľvek vyhlásenie alebo symbol týkajúci sa priameho alebo nepriameho sponzorstva alebo schválenia predávajúceho alebo produktu,

d) cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody,

e) potrebe servisu, náhradného dielu, výmeny alebo opravy,

f) osobe, vlastnosti a právu predávajúceho alebo jeho splnomocnenca, ako sú jeho totožnosť a majetok, kvalifikácia, postavenie, uznanie, členstvo v organizáciách alebo jeho väzby a vlastníctvo práv, vyplývajúcich z priemyselného, obchodného alebo duševného vlastníctva alebo jeho ocenenia a vyznamenania, alebo

g) právu spotrebiteľa vrátane práva na výmenu dodaného produktu alebo vrátenie peňazí podľa osobitného predpisu alebo k rizikám, ktorým môže byť vystavený.

31. Podľa § 13 ods. 9 zákona č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie v znení neskorších predpisov (ďalej len ZÚB) spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.

32. Podľa § 13 ods. 12 ZÚB od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o úvere na bývanie.

33. Podľa § 13 ods. 14 veriteľ je povinný v oznámení podľa § 18 ods. 6 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2016/90/20200101>> poučiť spotrebiteľa o podmienkach predčasného splatenia úveru na bývanie alebo jeho časti, pri splnení ktorých nie je možné od spotrebiteľa požadovať úhradu úrokov, poplatkov alebo iných nákladov.

34. Podľa § 18 ods. 1 ZÚB spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas doby trvania zmluvy o úvere na bývanie úver na bývanie pred dohodnutou lehotou splatnosti úplne alebo čiastočne splatiť. Spotrebiteľ je povinný uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia úveru na bývanie do jeho splatenia a skutočné náklady priamo súvisiace so žiadosťou o predčasné splatenie, ak odsek 6 neustanovuje inak; tieto skutočné náklady, priamo súvisiace so žiadosťou o predčasné splatenie nesmú presiahnuť 1 % z predčasne splatenej sumy úveru na bývanie okrem odsekov 2, 6 alebo odseku 9.

35. Podľa § 18 ods. 2 ZÚB veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa akýkoľvek poplatok, sankciu alebo náhradu nákladov, ak predčasné splatenie úveru na bývanie nepresiahne výšku 20 % istiny tohto úveru na bývanie v lehote jedného mesiaca pred dňom výročia uzavretia zmluvy o úvere na bývanie.

36. Po vykonanom dokazovaní oboznámením listinných dôkazov predložených sporovými stranami, tvoriacich obsah spisu (§ 303 ods. 2 C.s.p. a contrario): informácie zverejnené na webovej stránke žalovaného, týkajúce sa hypotekárneho úveru, Všeobecné obchodné podmienky žalovaného (účinné dňom 01.03.2020), Obchodné podmienky ČSOB pre poskytovanie úverov na bývanie (účinné dňom 01.02.2020), Postup žalovaného pre poskytovanie úverov na bývanie a kontroly schopnosti splácať úver na bývanie, Sadzobník žalovaného pre fyzické osoby - občanov (platný dňom 01.01.2020), úrokové sadzby žalovaného, stanovisko NBS zo dňa 20.07.2018, Obchodné podmienky žalovaného pre poskytovanie úverov na bývanie (účinné dňom 01.06.2020), dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

37. Súd prvej inštancie po posúdení skutkového stavu veci mal za jednoznačne preukázané, že žalobcom namietaná obchodná praktika, spočívajúca v tom, že žalovaný v rozpore s ustanovením § 18 ods. 2 ZÚB ako výpočtový základ pre predčasné splatenie úveru na bývanie používal „zostatok istiny

úveru“ (obsiahnutý v čl. III ods. 2 písm. c) Obchodných podmienok žalovaného pre poskytovanie úverov na bývanie - vid' ods. 24 odôvodnenia), čo je dôvodom pre iniciovanie konania zo strany žalobcu podaním predmetnej žaloby, bola v priebehu konania vo veci samej daná do súladu s uvedeným zákonným ustanovením, na základe ktorého sa vyžaduje, aby výpočtovým základom pre možnosť spotrebiteľa predčasne splatiť úver na bývanie bez poplatkov, sankcií alebo náhrady nákladov bola „istina úveru“, a to s účinnosťou od 01.06.2020 (vid' ods. 25 odôvodnenia).

38. S poukazom na ustanovenie § 217 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, bol žalobca v konaní zaťažený dôkaznou povinnosťou preukázať, že obchodná praktika žalovaného je aj po v konaní preukázateľne vykonanej zmene, účinnej od 01.06.2020 nekalá, keďže podľa ustálenej judikatúry platí, že dôkazné bremeno tvrdenej skutočnosti leží na tej sporovej strane, ktorá jej existenciu tvrdí (bližšie vid' napr. uznesenie NS SR, sp. zn. 5Obdo/31/2019 zo dňa 13.08.2019). Súd prvej inštancie mal za hodnoverne preukázané, že žalovaný v priebehu konania konal tak, že od 01.06.2020 dal žalovanú obchodnú podmienku (znenie ktorej nebolo - ako správne poukázal žalobca v žalobe - dovtedy v súlade s ustanovením § 18 ods. 2 ZÚB) do súladu s aktuálnou právnou úpravou, pričom žalobca následne nijakým relevantným spôsobom v konaní nepreukázal, že aj po tomto úkone sa predmetná žalovaná obchodná praktika hrubo odchyľuje v neprospech spotrebiteľa. V uvedenej súvislosti súd prvej inštancie zároveň poukazuje na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora EÚ, na základe ktorej bolo ustálené zásadné pravidlo pre kvalifikáciu podmienky ako nekalkej, a to odchylenie sa od noriem zákona v neprospech spotrebiteľa (napr. C-415/11 vo veci Aziz proti Caixa d'Estalvis de Catalunya).

39. Po zohľadnení všetkých prvkov a okolností pri preskúmaní povahy od 01.06.2020 žalovaným zmenenej obchodnej praktiky (bližšie vid' napr. C-472/11, vo veci Banif Plus Bank Zrt c/a B. B., R. B.) nebolo v konaní nijakým relevantným spôsobom zo strany žalobcu hodnoverne osvedčené, že spotrebiteľ by z predmetného (už upraveného) znenia obchodných podmienok žalovaného pre poskytovanie úverov na bývanie nemohol jasne a konkrétne pochopiť podmienky, upravujúce jeho právo predčasne splatiť úver na bývanie. Po žalovaným (v priebehu konania vo veci samej) vykonanej zmene, spočívajúcej v zosúladení znenia žalovanej obchodnej podmienky identicky so zákonným znením ustanovenia § 18 ods. 2 ZÚB (ods. 32 odôvodnenia) tak žalobca neunesol dôkazné bremeno, spočívajúce v preukázaní skutočnosti, že žalovaná obchodná podmienka by s účinnosťou od 01.06.2020 obsahovala nesprávne, nezrozumiteľné alebo nejasné informácie, prípadne by bola spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k úverom na bývanie ako produktu žalovaného, preto ju s poukazom na citované zákonné ustanovenia nie je nijakým spôsobom možné klasifikovať ako klamlivú, resp. nepravdivú (a to aj s poukazom na samotné znenie smernice č. Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu).

40. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná obchodná podmienka, po vyššie uvedenej zmene zo strany žalovaného, podstatou ktorej bolo jej zosúladenie s platnou legislatívou, nie je nekalá, žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 305 ods. 2 C.s.p. zároveň konštatuje, že k zverejneniu rozsudku dochádza až za predpokladu, že žalovaná obchodná praktika je nekalá a až vtedy vzniká žalobcovi oprávnenie vhodnou formou zabezpečiť zverejnenie predmetného meritórneho rozhodnutia.

41. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

42. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

43. Keďže v konaní bol úspešný žalovaný, ktorému trovy konania nevznikli (v konaní nebol zastúpený advokátom, ani mu nevznikla poplatková povinnosť), súd mu náhradu trov konania nepriznal.

44. Toto rozhodnutie bolo prijaté členmi senátu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré môže strana sporu podať v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému rozhodnutie smeruje (§ 355 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 362 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).